

TRAMVAJ Č.1852

EDWARD LEE

Carcosa

EDWARD LEE

TRAMVAJ Č. 1852

Vyšlo také v tištěné verzi.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Copyright © Edward Lee, 2010
Published by arrangement with the author
Překlad (translation) © Milan Žáček, 2019
Obálka (jacket illustration and design) © Dawid Boldys,
Shred Perspectives Works, 2019
Czech edition © Carcosa – Tatiana Žáčková, 2019
ISBN 978-80-88243-25-0

ISBN 978-80-88243-25-0 (tištěná verze)
ISBN 978-80-88243-30-4 (mobi)
ISBN 978-80-88243-31-1 (ePub)
ISBN 978-80-88243-29-8 (pdf)

PROVIDENCE, RHODE ISLAND

1934

Pohled osamělého spisovatele upoutala, jak tomu bývalo často, když usedl ke svému pracovnímu stolu s nadějí, že uslyší šepot Múzy, přízračná vyvýšenina Federal Hillu. Ta nepopsatelná podívaná, skvící se za okenními tabulkami ve vzdálenosti více než tří kilometrů západním směrem, z důvodů, jež tento hubený, nahrbený muž neuměl blíže vysvětlit, opanovávala jeho estetické vnímání tak silně, že je snad měla dokonale zahltit. Kousek od dokonalého středu střechami ověšeného kopce čněla černě zašlá silueta kostela sv. Jana, jehož chladná novogotická okna působila dojmem, jako by mu krhavý pohled opětovala s chápavým zoufalstvím. Spisovatel si byl jistý, že jednoho dne v něm tato morbidní a mimořádně zlověstná budova zapálí doutnák nového příběhu, leč, jak tomu u tvořivě založených osob často bývá, příběh v nich nemůže vzniknout bez příhodného katalyzátoru.

Totéž bylo možné říci o jeho současném dílku, zatím zběžně pojmenovaném „Cosi v měsíčním světle“, ne tak úplně povídce, nýbrž jakýchsi povrchních poznámkách pro něco, co by jí někdy mohlo být. Text se vznášel kolem výrazného a nadmíru uhrančivého obrazu, který na muže učinil mocný dojem v jednom nedávném snu: zchátralé tramvaje rezavějící na železných kolejnicích, nad níž jako bezvládné pupeční šňůry visely zplhlé troleje. Plochy vozu s krytou plošinou hyzdil nezdravě žlutý nátěr, jenž dopravnímu prostředku dodával až jakéhosi žloutenkovitého vzezření. Černá, přes šablonu nanesená písmena, již poněkud vybledlá, jej označovala jako *Tramvaj č. 1852*.

Tento snový výjev spisovatele nesmírně znepokojil stejně jako postava řidiče, která se v proměnlivém měsíčním přísvitu natočila, aby mu nastavila ohydnou tvář, již tvořil především bílý, masitý kuželovitý rypák, vybíhající do jediného krvavě rudého chapadla...

Muž toužil tento obraz, podobně jako onu impozantní novogotickou stavbu, ujařmit a poté vplést do silného makabrozního příběhu. Ale co naplat – věděl, že bez náležitého katalyzátoru nezplodí více než jednu stránku marné kakografie. Takové bylo prokletí chudého a stárnoucího psavce.

Cvaknutí chlopně ve dveřích ho upozornilo, že mu byla právě doručena pošta. Místo nepříjemného účtu nebo – čehož se bál nejvíce – příkazu k vystěhování zjistil, že na něj čeká obálka z konopného papíru. V horním levém růžku nebylo žádné jméno, pouze newyorská adresa. Dlouhými útlými prsty z obálky vymanil graficky elegantně zpracovaný, byť nikterak pode-

zřele lechtivý časopis. Výmluvná písmena uváděla poněkud zvláštní název EROTISQUE s podtitulem: *Příběhy pro vytříbeně výstřední čtenářstvo*. Obálku tvořil byzantinsky rafinovaný dřevoryt, vyvedený stylem, jenž upomínal na Franka Utpatela.

Stylem, povšiml si adresát časopisu, leč sotva námětem.

Dřevoryt zobrazoval siluetu, jež – po důkladném prozkoumání – mohla patřit toliko éterické a zároveň vlnadné ženě, nepopíratelně obnažené a uvelebené v chlípně sugestivní póze.

V příloženém dopise, naťukaným úhledným strojopisem, stálo toto:

Milý pane Lovecraftere,

omluvte, že Vás obtěžuji touto nevyžádanou pozvánkou. EROTISQUE je periodikum s limitovanou, privátní distribucí vydávající beletristická díla toho nejneobvyklejšího, nejvýstřednějšího a nejikonoklastičtějšího obsahu, s erotismem coby ústředním motivem. Naši čtenáři si žádají sexuálně laděnou prózu odtěch nejlepších a nejnávatorštějších současných autorů – autorů, jako jste Vy. Jsme všemi deseti pro příběhy, v nichž mé své místo nadpřirozeno, experimentálně, da-da, alternativní historie a antiautoritářské prvky. Přijmete-li naši výzvu, zašlete nám rukopis ve dvojitěm řádkování, o nejméně sedmi tisících slovech.

S případnou kontroverzí svého díla vydaného ve sborníku, jako je EROTISQUE, (ani se souvisejícími cenzurními důsledky) si hlavu lámat nemusíte; Váš příspěvek bude vydán pod pseudonymem a všechny pseudonymy zde držíme v co nejpřísnější tajnosti. Patrně by Vás překvapilo, kolik Vašich kolegů u nás pravidelně vydává.

Platíme více, než je v literární sféře běžné; rovněž jsme srozuměni s tím, že obdivované autory Vašich kvalit není třeba před uvedením na našich stránkách „prověřovat“, pročež první polovinu honoráře vyplácíme PŘEDEM. Dovoluji si přiložit šek na 500 dolarů. Druhý šek s totožnou částkou Vám bude doručen po odevzdání rkp. Nestanovujeme žádný termín, kdy máte dílo dodat.

Pokud jsme nezbudili Váš zájem, nebo jste pod příliš silným tlakem svých publikačních závazků, šek nám jednoduše vraťte v příložené ofrankované obálce s předepsanou adresou a přijměte naše díky za zvážení tohoto návrhu.

Bylo by nám ctí, kdyby se Vaše vynikající dílo mohlo objevit i na stránkách EROTISQUE.

Se srdečným pozdravem,

F. Wilcox

Bylo by zbytečné tlumočit rozsah spisovatelova překvapení a nadšení. Šek na 500 dolarů v ruce a příslib dalšího po odevzdání díla? Takové sumy zásadně překonávaly všechno, co se dosud odehrálo v literární kariéře tohoto chudého psavce! *S takovým balíkem?* uvažoval. *To bych mohl doplatit zbytek tetina účtu za pobyt v nemocnici, a ještě bych měl na náš roční nájem!* Když mu plně došlo, jaké nabídky se mu dostalo, dal průchod otřepanému a velmi energickému výkřiku: „Panebože!“

Viditelně se třásl, když se poté posadil, aby se začel...

Časopis, jak bylo zřejmé, existoval pro vskutku subverzivní čtenářstvo. Adresát této tiskoviny seznal, že povídky na jeho stránkách jsou profesionálně psané, přitažlivě a poutavě promyšlené a pompézně podané. Leč jedno nebylo možné popřít: byly pornografické. Proto se toto periodikum distribuovalo „privátně“, poněvadž beletrie tohoto ražení by prakticky všude byla považována za protizákonnou. Ačkoliv se našemu psavci zoufale nedostávalo peněžních prostředků (v zimě měl hluboko do kapsy jako ještě nikdy předtím), sám pro sebe si musel přiznat, že pornografii může jen sotva schvalovat; a přesto, na druhé straně... *Kdo jsem, abych vynášel nějaké soudy? Porušuje se zde zákon?* S velkou pravděpodobností ano. Zároveň však musel uznat, že většinu obsahu *Erotique* tvoří díla vyznačující se nevšedním řemeslným mistrovstvím a úchvatnou obrazností (jakkoliv chlípná tato obraznost mohla být), a stejně tak musel uznat, že po jejich přečtení pocítil vzrušení nanejvýš živočišného a choulostivého druhu – o účinnosti umu jejich autorů proto nemohlo být pochyb. Jak rychle se rozhodl, že nabídku přijme, nedokázal s plným vědomím říct. *Zaprodá své skrovné nadání?* *Ne,* odpověděl si se značným důrazem. Nabídku vnímal jako výzvu, a výzvu žádáný spisovatel, který za něco stojí, nikdy neodmítne...

Všechno to byly samozřejmě jen prázdné řeči, laciné hledání logického zdůvodnění. Po psaní pornografie nijak netoužil, ale *peníze potřeboval*, kručínál, a neustálé konzumace studených fazolí a týden starého sýru už měl tak akorát!

Takže...

V myslí se mu začal odvíjet tento monolog: *V průběhu života ohromující a ochromující trýzně jsem zakusil nesčetná ponižení a nezdar. Jako dítě jsem byl sekýrován, do osmi let jsem musel chodit v dívčích šatech, společensky jsem byl utlačován do té míry, že jsem nebyl schopen dokončit střední školu... Za almužnu píši pro hňupy, kterým masíruji jejich marnivá ega tím, že je jejich jménem nechávám podepisovat prózu a poezii ze své vlastní dílny. Vedl jsem si tak neobratně, že jsem musel skončit jako podomní prodejce,*